

Rapportens kärna

För par veckor sedan (9.9.16) publicerades den svenske ambassadören Krister Bringeus rapport om utmaningar och alternativ i Sveriges försvars- och säkerhetssamarbete. Den fick tämligen mycket uppmärksamhet, men som vanligt har diskussionen kring rapportens slutsatser ofta slagit slint.

Det är inget underligt med sådana missuppfattningar. Det ingår i spelets regler att säkerhetspolitiska rapporter innehåller formuleringar som är medvetet vaga. Bringeus har knappast haft fri tillgång till all väsentlig information om hur Sveriges försvarsmakt förbereder sig för att skydda sina medborgare i en krissituation.

Det är därtill uteslutet att han skulle ha skrivit ut allt det han vet eller tycker. Sådant skulle blottlägga saker som inte endast potentiella fiender utan också vänligt sinnade grannländer kunde utnyttja på ett sätt som inte är förenligt med Sveriges intressen. Antagligen har Bringeus levererat en muntlig redogörelse åt den svenska regeringens säkerhetspolitiska inre krets, i vilken han har varit betydligt mer uppriktig.

Bringeus betonar i sin rapport att Sveriges säkerhetspolitiska utmaningar och valmöjligheter bör bedömas i ett större sammanhang. Han skriver därför mycket om Sveriges relationer till alla tänkbara aktörer i Östersjöregionens säkerhetspolitik. Visst är det diplomatiskt att göra så. Kärnan i hans analys är ändå frågan om hur Sverige bör förbereda sig för en rysk-baltisk kris eller militär konflikt.

Frågan skymtar fram också i Bringeus analys av Sveriges nu allt mer öppna militära samarbete med Finland, som han betonar att inte är en ersättning utan komplettering till Sveriges ”övriga bilaterala och multilaterala samarbeten”. I klarspråk avses här Sveriges militära samarbete med Förenta staterna som har pågått i all hemlighet sedan 1950-talet.

Bringeus oroar sig över att det fördjupade svensk-finsk-amerikanska samarbete kan vara mer i Finlands intresse än i Sveriges. Finland får uppbackning västerifrån, medan Sverige dras med i en konflikt utan att kunna räkna med en motsvarande hjälp från Finland, som begripligt nog måste prioritera försvaret av sin egen östgräns.

En eskalerande kris i Baltikum skulle nämligen tidigt dra Sverige med i konflikten, eftersom substantiell hjälp från Natoländerna kräver tillträde till svenskt territorium. Att finländarna hoppas på att till en början kunna undgå att bli indragna i krisen bottnar enligt honom i en föreställning om att Finland ligger ”vid sidan av krisens epicentrum”.

Allt detta gör att Sverige för första gången på flera hundra år inte kan utgå från att Finland tar första stöten i en konflikt med Ryssland. Av samma skäl har svenskarna börjat inse att finländarna förstår att det inte lönar sig att gå med i Nato utan Sverige. Detta skulle förstås lätta på trycket på Sverige. Men det vore inte alls i Finlands intresse.

Henrik Meinander, HBL 21.9.2016